

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 1455/05
16.06.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Мирјане Грубић, Јасминке Станојевић, Браниславе Апостоловић и Миломира Николића, чланова већа, у парници тужиље АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против туженог ББ, чији је пуномоћник ВВ, адвокат, ради исељења, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Окружног суда у Београду Гж. 9495/04 од 22.12.2004. године, у седници одржаној 16.06.2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Окружног суда у Београду Гж. 9495/04 од 22.12.2004. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Првог општинског суда у Београду П. 9847/03 од 02.06.2004. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужиља тражила да се обавезе тужени да јој преда у државину, испражњен од свих лица и ствари, трособан конфоран стан бр.1, који се налази у Ул. ___ бр. ___ у ___. Ставом другим изреке обавезана је тужиља да туженом накнади трошкове парничног поступка од 19.800,00 динара.

Пресудом Окружног суда у Београду Гж.9495/04 од 22.12.2004. године одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужиља је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу чл.386. ЗПП ("Сл. лист СФРЈ" бр.4/77, 36/77... и "Сл. лист СРЈ" бр.27/92, 31/93, са каснијим изменама и допунама), који се примењује на основу одредбе чл.491. став 4. Закона о парничном поступку ("Сл. гласник РС" бр.125/2004) и нашао да је неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из чл.354. став 2. тач.11. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а нема ни битних повреда одредаба парничног поступка, на које се указује у ревизији.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је власник ___ стана бр. ___, на ___ спрату уличне зграде десно у Ул. ___ бр. ___ у ___. Право својине на овом стану стекла је уговором о купопродаји од 12.02.1990. године, у коме је констатовано да је стан неусељив. Стамбеном дозволом бр.918 од 22.02.1950. године Извршни одбор НО првог реона Града Београда одобрио је оцу туженог усељење у спорни стан са члановима породице: супругом, сином ГГ, оцем и мајком. Дана 08.01.1966. године тужеников отац је са тадашњим власником стана ДД закључио уговор о коришћењу стана на неодређено време, у својству носиоца станарског права, а у овој уговор су уписани, као чланови његовог породичног домаћинства супруга, мајка и синови, укључујући и туженог, који је рођен 1956. године. Правноснажним пресудама П. 7192/73 од 15.06.1976. године и П. 4569/02 од 14.04.2003. године, одбијени су тужбени захтеви правног претходника тужиље и тужиље за исељење оца туженог из стана. Тужеников отац је преминуо 01.12.2002. године, а стан који је предмет спора тужени је наставио да користи.

На утврђено чињенично стање правилно је примењено материјално право и то одредбе чл.34. у вези чл.40. Закона о становању.

Цитираним законским одредбама регулисано је да у случају смрти закупаца или његовог исељења из стана, закупач на том стану постаје члан породичног домаћинства који је наставио да користи стан, по следећем редоследу: брачни друг, дете рођено у браку, ван брака, усвојено и пасторче, а носилац станарског права, односно закупач стана на неодређено време који то право има на стану у својини грађана од дана ступања на снагу овог закона (01.08.1992.године) наставља са коришћењем тог стана у складу са одредбама чл.30.-39. овог закона, с тим што власник стана има права и обавезе носиоца права располагања, у складу са одредбама закона.

У конкретном случају, ради се о стану у својини грађана, на коме је станарско право установљено пре 29.07.1973. године, када је ступио на снагу Закон о стамбеним односима ("Сл. гласник СРС" бр.29/73). Даном ступања на снагу овог закона на стану у својини грађана више се није могло стећи станарско право, али, у смислу чл.96. овог закона постојећи уговори о коришћењу стана закључени до дана ступања

на снагу овог закона, остају на снази. Доношењем Закона о становању, положај носилаца станарског права, односно закупаца на неодређено време на стану у својини грађана, који су то право стекли до дана ступања на снагу овог закона, остао је неизмењен, тако да носилац станарског права односно закупац на неодређено време на стану у својини грађана има иста права и обавезе као и носилац станарског права, односно закупац на неодређено време на стану у друштвеној својини, изузев права на откуп тог стана.

С обзиром да тужени - син претходног носиоца станарског права, који је наставио да користи стан, јер ни на који други начин није решио своју стамбену потребу, има право закупа на спорном стану, неоснован је тужбени захтев којим је тражено његово исељење.

Код околности да је тужени по самом закону смрћу оца стекао право закупа на стану бр. __ у Ул. __ бр. __ у Београду, без утицаја је на другачију одлуку навод у ревизији да је, у овој правној ствари, требало применити одредбе чл.3. и чл.37. Закона о основама својинско-правних односа. Тачно је да у садржину права својине спада и право власника да ствар држи и да тужбом захтева од држаоца повраћај своје ствари. Међутим, спорни правни однос између странака мора се расправити у смислу одредаба Закона о становању, који је важио у моменту смрти оца туженог, због тога што је на стану, власништво тужиље, конституисано станарско право у корист тужениковог оца, односно право закупа на неодређено време туженог, после његове смрти.

На основу чл.393. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа-судија,

Предраг Трифуновић, с.р.

За тачност отправка

вг